

Vážené vzácne dámy, vážení páni,

vidieť, že problematika ochrany je v mužských rukách. Je mi radosťou, v zastúpení Táni Rosovej, starostky mestskej časti Bratislava Staré Mesto, privítať vás na našej pôde, v našom spoločensko-kultúrnom stánku, ktorým je Zichyho palác v Hudobnom salóne, v ktorom zasadáme.

Táto inštitúcia je inštitúciou vážnych rozhodnutí. O poschodie nižšie ľudia vstupujú – dal by Pán Boh – do celoživotných zväzkov, i keď každý druhý sa rozvedie. Je to miesto, kde máme svoje galérie. Je to miesto, kde sa v tomto salóne pestuje krásna hudba. A je to tiež miesto, kde sa stavajú mosty medzi kultúrami a národmi. A tak, ako tu v tejto miestnosti sa konal krásny koncert klasickej japonskej hudby, ktorý organizovalo Japonské veľvyslanectvo, tak sa tu stavajú i mosty medzi mestami a ďalšími partnermi v spoločnom úsilí o novú kvalitu života. Diskutuje sa tu o mnohých problematikách.

Jednou z nich je tá, o ktorej kvalifikovane – musím povedať „klobúk dole“ pred pánom primátorom – hovoril práve on. Ja musím Mariána Minaroviča sklamať, nebudem hovoriť tak dlho a vyčerpávajúco, pretože je to predsa skôr úroveň miest. Ja som vicestarostom mestskej časti, ale tým, že som súbežne poslancom mestského zastupiteľstva, má to za následok, že čo-to z uvedeného sa nepochybné týka i môjho zastupujúceho hlasu.

A teraz trochu irónie poviem, že občas, pokiaľ ide o energetiku, sa nad nami vznášajú Damoklove meče priehrad nad Bratislavou, ako iste pozoruhodného nápadu na zdroj energie. Sem tam na dovoz energie sa nad mestom vznáša výkop, v ktorom bude uložený ropovod, prichádzajúci na podporu Schwechatu, čo je iste veľmi vítané pre Schwechat, možno menej vítané pre obyvateľov nášho mesta a vody ostrova Sihov a Žitného ostrova.

Takže táto problematika sa skôr teda dotýka naozaj mesta ako celku a nielen mestskej časti. Ale myslím si, že rozumné hospodárenie, presne, ako povedal pán primátor, nie je len otázkou toho, čo s tým môže urobiť mesto, ale aj toho, čo s tým môže urobiť takmer každý z nás, ba dokonca každý z nás. Ja trpím odjakživa chorobou zhasínania svetiel, pretože zo štátneho krv netiekla za komunizmu a netečie celkom očividne ani teraz. Na každej klinike, kde som celý život pracoval, som zhasínal o jedenástej na obed svetlá na chodbách prejasnených štvormetrovými oknami, ale proste svietili, však čo. A minule som kvitoval ako o jedenástej na obed pražia reflektory na vysokých stožiaroch nad zoraďovacím nádražím. Zrejme ŽSR sú v takom prebytku, že už, „kurník, treba tie prachy niekde prepáliť“.

Takže áno, najlepšia energia je tá, čo sa nespotrebuje a udržateľné mesto by malo byť udržateľné. Občas sa dostaneme s pánom primátorom do debaty na tému udržateľnosť Čunova a ďalšej ornej pôdy na jeho hranici v katastri. My máme pocit, že je to udržateľné tak, ako to je a iní naopak tvrdia, že zadržujeme rozvoj mesta.

Ale každopádne, myslím si, že táto téma stojí za čas takto strávený i keď nám hrozí, že k danej problematike nás budú ako bohatých – eurofondy tradične obtekať. Je dobré aby tí, ktorých nebudú obtekať – a to ste vy, presnejšie asi väčšina z vás – budú mať istú orientáciu, podklady a informácie pre rozhodovanie.

Pokiaľ si vás teraz dovoľím, po skončení svojho vystúpenia opustiť, nie je to pre to, že by som sa nezaujímal o tému ochránarstva. Ja som konzervatívny ochranár. Ale myslím si, že tak vzácni ľudia, ako je napríklad priateľ, pán profesor Huba vedľa mňa sediaci, je ten správny človek, ktorého treba viac počúvať ako mňa. Tak už zakončím len slovami môjho priateľa Františka Mikloška, že som priaznivec krátkych prejavov a dlhých klobás. Ale tie klobásy si treba tiež zaslúžiť a preto vám želim úspešné rokovanie.

Ďakujem za pozornosť.

Peter Osuský, vicestarosta MČ BA Staré Mesto a poslanec Národnej rady Slovenskej republiky